

Forfl. t. L. om midlert. Forandr. i Toldafgifterne.

overtlyd om, at der ikke for Diebliffet kan være Tale om at bygge Sukkerfabrikker for Eypportens Skyld, og efter de forandrede Forhold kan det Hovedspørgsmaal, der er stillet til Kommissionen, formentlig kun bevares derhen, at til at stille vor Udførsel af Sukker lige med andre Landes er Tiden endnu i det mindste ikke kommen.

Det andet særlig formulerede Spørgsmaal til Kommissionen, om der kan være Anledning til ved Forhandlinger med vedkommende fremmede Regjeringer at søge opnaaet, at der andetsteds ikke bliver givet nogen Udførselspræmie, maa vi ogsaa besvare benægtende. Vi mene i den Anledning at kunne indskrænke os til at anføre, at Belgien for kort Tid siden har henvendt sig til forskjellige Stater angaaende Spørgsmaalet om ved Overenskomst at søge at forhindre, at man ødelagde hinandens Sukkerindustri, uden at denne Henvendelse har ført til noget, og at Belgien har indskrænket sig til at værne om sin egen Produktion samt at Danmark som et kun i ringe Grad og i kort Tid sukkerproducerende Land neppe egner sig til at optræde ledende paa dette Gebet.

Selv om der saaledes, som vi alt have fremsført, ikke for Diebliffet, som Forholdene ere, efter vor Formening kan være Tale om at søge Sukkerroekulturen udvidet udover, hvad Landets eget Forbrug af de af Sukkerroen udvundne Produkter kan medføre, bliver der dog altid Spørgsmaalet om Bevarelsen af den nuværende Roekultur og deraf afhængige Sukkerfabrikation tilbage ligesom dens mulige Udvikling til helt at dække Landets Sukkerkonjum. Medens der, naar Eypporten stilles frem som et ønskeligt Maal, kan blive Tale om et direkte eller indirekte Tilskud af Statskassen til Hjælp i Konkurrencen, maa derimod Reguleringen af selve Afgiften til Statskassen og Tolden blive det Middel, hvorved det indenlandske Marked skal bevares for den indenlandske Produktion, og selv om Beskyttelse ikke i Almindelighed kan anbefales, turde der i det danske Landbrugs som i alle andre europæiske Landbrugs Stilling i Diebliffet være en Opfordring til at søge de indenlandske Produkter ved Statereguleringen stillede saaledes, at de kunne hævde sig i Konkurrencen med fremmede Produkter paa de Gebeter, hvor den indenlandske Produktion ikke er saa stor, at den er henvist til Udfætning til Udlandet i væsentlig Grad. Dette gjælder formentlig Roesukker og Sukkerproduktionen og Kommissionen har derfor ment, at det ikke kunde ligge ganske udenfor dens Hverv at søge det danske Landbrug bevaret den Indtægt, som det kan faa af Sukkerkonjumenten, naar det kun sker uden nogen Fordyring af Varen med et om end ringere Tab for Statskassen.

Vel kan man kun være tilfreds med, at Roesukkerindustrien ikke ved en kunstig Beskyttelse er bleven forceret frem, thi hvis dette havde været Tilfældet, vilde vor Sukkerproduktion og den til samme knyttede Roekultur rimeligvis have været langt mere udviklet, men ogsaa langt uheldigere stillet end nu. Saaledes som Forholdene imidlertid ere i Diebliffet, maa vi finde det fuldt forsvareligt at træffe Foranstaltninger for at værne om den Sukkerroekultur, som alt findes her, men ogsaa vore Sukkerroefabrikker og den ved disse bundne store Kapital og Arbeidskraft have et billigt Krav paa, at Staten træder hjælpende til for at værne dem mod den nuværende Fare. Det tør vel heller ikke overses, at hvis denne Industri nu maatte bukke under, vilde den maaste neppe opstaa mere her i Landet, medens naar den sættes i Stand til at vedligeholde sin Livskraft, Muligheden vilde være tilstede for, at den ikke alene kunde udvikle sig til at dække Landets hele Sukkerbehov men ogsaa til under gunstigere Toldforhold i Udlandet i Tidens Løb at kunne helligt konkurrere ved Udførsel.

Hertil kommer endnu, at der kan reises Tvivl, om vor Sukkerindustri, selv om man ser bort fra Udlandets Eypportpræmier, virkelig er stillet lige i Konkurrencen med Udlandet selv paa det indenlandske Marked, saaledes som det jo har været Meningen med det imellem Roesukkerafgiften og Tolden paa indført Sukker fastsatte Forhold:

„De 8 pCt., som det indenlandske Roesukker betaler mindre i Afgift end, der erlægges i Told af Kolonialsukker af omtrent samme Farve, ere egentlig kun en Godtgjørelse for Roesukkerets mindre Raffinationsværdi og af anden til Roesukkerfremstillingen erlagt Told enten den ved hvert nyt Fabrik anlæg erlagte Told paa Maskiner og Materialier, der kun kan forrentes og amortiseres gennem det producerede Sukker, eller den betalte Told af Kul, Slamsfilterlærd, Sæffe, Reparationsgenstande, Gummibarer, Olie, Petroleum og andre til Fabrikationen nødvendige Gjenstande, og om det end maa antages, at de 8 pCt. ere en rigelig Godtgjørelse for de anførte Byrder paa Sukkerfabrikationen, maa det indrømmes, at det heller ikke har været Meningen at hvide nogen virksom Begunstigelse, og naar derfor yderligere Tab ved Fabrikationen under de Vilkaar, som Afgiftsberegningen efter Loven af 3die Mai 1873 har skabt, kunne paavises, ville disse tynge yderligere i